

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok: _____ dne: 21.6.2017

výrok: _____ dne: _____

a je vykonatelná ihned _____

V Praze dne 9.11.2017

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

34 C 155/2005 - 86

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobce: Mgr. Bc. Eugen Sigismund F. [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] adresa k doručování: [REDACTED] proti žalované. Česká republika, zastoupena organizační složkou: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o ochranu osobnosti,

t a k t o :

I. **U r č u j e** se, že žalobce byl neoprávněně evidován jako osoba uvedená v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 451/1991 Sb.

II. Žalované se ukládá, aby ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku odstranila ze svých internetových stránek informaci o tom, že žalobce je evidován jako osoba uvedená v ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 451/1991 Sb. a v případě, že bude realizována reedice tištěných seznamů spolupracovníků Státní bezpečnosti, aby zde již informace o žalobci výše uvedena nebyla.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaná je povinna zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze na náhradě nákladů řízení částku 432,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce podal žalobu na ochranu osobnosti s odůvodněním, že žalobce byl zařazen na seznam údajných spolupracovníků komunistické StB, když k tomuto uvedení, dle jeho názoru, došlo na základě jakési záměny, protože je sice pravdou, že žalobce byl orgány StB opakovaně kontaktován, nikdy však nepodepsal vázací akt, nepodával žádné informace, nabídku ke spolupráci vždy kategoricky odmítl, na StB byl volán vždy v souvislosti s podáním přihlášky na Teologickou fakultu a následně po odvolání proti rozhodnutí o nepřijetí ke studiu. Žalobce byl též kontaktován v souvislosti s žádostí o vystěhování, které mu mělo být umožněno, pokud bude spolupracovat, na postup orgánů StB si vždy stěžoval orgánů státní správy, celou anabázi svého pronásledování zveřejnil u mezinárodních organizací, zabývající se lidskými právy.

Žalovaná navrhovala žalobu zamítnout s odůvodněním, že žalobci dne 4.11.2002 bylo vydáno lustrační osvědčení s výrokem, že nebyl evidován jako osoba uvedená v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 451/1991 Sb., když při vydání osvědčení se vycházelo z tzv. „Poslanecké databáze“, kde bylo chybně uvedeno jméno žalobce [REDAKCE]. Při zveřejňování seznamů spolupracovníků bývalé StB bylo využíváno i dalších údajů, kde bylo evidováno jméno žalobce správně, pokud bylo vydáno negativní lustrační osvědčení, stalo se tak omylem, protože žalobce byl evidován jako prověřovaná osoba, resp. agent s krycím jménem F [REDAKCE], s registračním číslem [REDAKCE].

Soud provedl důkaz negativním lustračním osvědčením, výstupem z internetových stránek žalované, korespondencí z 24.2., 10.3.2005, kopiemi obsílek k výsledkům, dopisy z 5.9., 15.7. 1988, kopiemi podacích lístků, výstupem z internetových stránek [REDAKCE] kopií OP žalobce, rodným listem, rozhodnutím o povolení změny jména, žádostí o povolení změny, osvědčením o státním občanství, rozkazem upravujícím získávání tajných spolupracovníků v době údajného vázání žalobce A-oper I.- 3, obsahem spisu, který vedla na žalobce vojenské kontrarozvědka, jako na PO - prověřovanou osobu s krycím jménem F [REDAKCE], reg. č. [REDAKCE] kopií řádku z CRS a kopií řádku z archivního registru, blokačními lístky, spisem, který byl veden na žalobce s krycím jménem [REDAKCE], z něj návrhem na získání ke spolupráci, záznam o získání ke spolupráci, memorandem s doplňky a návrhem na ukončení spolupráce, výsledkem svědků, bývalých kmenových příslušníků StB Bohumila S [REDAKCE] Jaroslava Š [REDAKCE], dožádaným soudem v Děčíně byl vyslechnut svědek Zdeněk H [REDAKCE], dále byli slyšeni svědci Jaromír M [REDAKCE] a Milan F [REDAKCE], byly provedeny důkazy kopiemi svazků s krycími jmény [REDAKCE] a [REDAKCE], listinami, označenými: Fotokopie přírůstků Ústí nad Labem z roku 1994, dále byl proveden důkaz 4 složkami materiálů, které předložil žalobce, označené studium ČSSR + přijetí PCM, vystěhování, povolení k výjezdu I. a II.

Výše uvedenými důkazy má soud osvědčeno, že žalobce před 27.6.2005 používal jméno Evžen Sigismund F [REDAKCE], od rozhodnutí Magistrátu města Teplice

z 27.6.2006 jméno Eugen Sigismund F. [redacted], bylo prokázáno, že mu bylo vydáno negativní lustrační osvědčení 4.11.2002, pod č.j. BO-7912/1 PL-2002, bylo prokázáno, že informace o jeho osobě je publikována na internetových stránkách [redacted] avšak ve zkomolené formě, jako Evžen F. [redacted] na stránkách Ministerstva vnitra ČR byl publikován s tím, že byl prověřovanou osobou a agentem. Spisem, který vedla na žalobce vojenská kontrarozvědka, jako prověřovanou osobu s krycím jménem [redacted], soud zjistil, že žalobce byl předmětem zájmu vojenské kontrarozvědky proto, že byl v kontaktu s církevními kruhy, proto, že se jako voják základní vojenské služby účastnil církevního obřadu za účasti kardinála [redacted], a dále proto, že měl vědět o připravovaném zběhnutí několika vojáků do ciziny, a přestože o tomto skutku měl vědět, nenahlásil ho. Po prověření toto bylo posouzeno nikoliv jako trestný čin, ale kázeňský přestupek. Žalobce byl prověřován spíše jako osoba nepřátelská tehdejšímu režimu, s ohledem na jeho silné náboženské cítění a kontakty do církevních kruhů. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl evidován jako agent s krycím označením [redacted], návrh na vázání měl zpracovat npor. Jaroslav Š. [redacted], jako budoucí řídicí orgán žalobce, souhlasil náčelník druhého oddělení druhého odporu pplk. S. [redacted], Š. [redacted] též zpracoval memorandum a doplňky memoranda, záznam o získání ke spolupráci opětovně zpracoval npor. Š. [redacted], souhlasil pplk. S. [redacted] a schválil major Zdeněk H. [redacted]. Dle zprávy o vázání mělo k vázání dojít v izolační místnosti oddělení pasů a víz v Teplicích 5.12.1986, v době od 11. do 15.00 hodin, při vázání měl žalobce uvést, že měl již obavy z toho, že pracovníky StB na něj bylo zapomenuto, protože nebyl téměř měsíc kontaktován, měl se dotázat, zda pracovníky StB nebyla „skupována“ Moskevská pravda, kde s. G. [redacted] uváděl některá fakta o ČSSR, která jsou zřejmě některým čelním funkcionářům nepříjemná, poté, co měl být žalobce upozorněn na nutnost dodržování konspirace, měl tuto přislíbit a sdělit, že je především jeho zájmem, že by mohl být v církevních kruzích kompromitován, uvedl, že s dalšími kontakty souhlasí, doufá, že nebude muset podepisovat žádný „závazek“, protože to nic neřeší, a ve svém vlastním „já“ by si připadal omezený, když on sám uvedl, že konspirační styku a vzájemných kontaktů nemůže zaručit, protože jinak by byl odepsán, nejen v církevních kruzích. Sam uvedl, že od pracovníků MV nemůže očekávat naprosté utajení vzájemných kontaktů, protože ačkoliv bezpečnostní praxi nezná, je logické, že předané poznatky je nutné zpracovat. Z uvedeného důvodu nemá tedy ani on zaručenu naprostou konspiraci, vzhledem k tomu nebylo vyžadováno podepsání závazku, když údajně průběh vázacího aktu měl být nahráván skrytou formou magnetofonem. Dle sdělení žalované se záznam nedochoval. Spisem neprochází ani přepis záznamu. Při jednání měla být rozebrána otázka spojení, heslo pro kontakt, s jejím pracovníkem, včetně variant výjimečného kontaktu, nic takového však zápisem konkrétně zprávou neprochází, uvedené je to pouze v memorandu. Spisem prochází, že žalobce opakovaně nebyl přijímán na Bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, proto měl žalobce přestat mít zájem o další konspirační kontakty, s tím, že si vyřizuje žádost o studiu na církevní škole v Římě. Povolení k vycestování do Itálie však nedostal, žádost byla zamítnuta. Následně žalobce emigroval, čtyřmi složkami materiálů dokládal, jaká byla jeho snaha o studium na církevní škole, jeho veškeré žádosti adresované k státním orgánům, byly odmítány. Žalobce doložil, že jak v době před, tak v době po údajném vázání, byl oficiálně zván na Správu pasů a víz v Teplicích. O svých problémech se státními orgány tehdejší ČSSR informoval Radu Evropy, Světovou mírovou radu, dr. Karla V. [redacted] Pax Christi International, UNESCO, Pax Romana, Křesťanskou mírovou konferenci. Výsledkem svědka S. [redacted], který měl být přítomen vázání žalobce, mělo být zjištěno, že svědek byl připravován na funkci agenta, že měl slíbit tajnou spolupráci, když kdyby tomu tak nebylo, tak by to tak nereprodukovali. Svědek nebyl schopen

vysvětlit, co se stalo s údajným audio záznamem schůzky, nebyl schopen vysvětlit, proč není v záznamu uvedeno, jaké bylo určeno heslo pro styk, jaké si měl žalobce zvolit krycí označení, ani další nesrovnalosti. Výslechem svědka Š. bylo zjištěno, že on měl být řídicím orgánem žalobce, měl být tím, kdo podal návrh na vázání, na prověření žalobce měl mít údajně zájem samotný ministr O. Svědek ví, že na žalobce byl veden svazek PO, byly zjištěny jeho vazby, a protože nebylo zjištěno nic, co by bylo v rozporu s trestním zákonem, řešili, zda spis žalobce uložit, nebo s ním dále spolupracovat. Vzhledem k tomu, že žalobce neodmítal kontakty, dospěli k závěru, že by byl vhodnou osobou do kategorie agent. Svědek tvrdil, že nebylo samozřejmě možné odmítat obsílky, žalobce však neodmítal údajně ani ústní pozvání. Svědek potvrdil, že žalobce kritizoval tehdejší režim, ale protože se pohyboval v kruzích, o které byl zájem, činili kroky o získání do kategorie A. Svědek též potvrdil, že je běžné, že nejprve se zakládá spis na KTS, když případ žalobce byl s výjimkou, s ohledem na pokyn nadřízené správy, nejednalo se však o nic, co by bylo v rozporu s předpisy. Ačkoliv svědek tvrdil, že měl k dispozici spis vedený na žalobce, jako na PO, tvrdil, že neměli určitě k dispozici žádné materiály VKR, ačkoliv nebylo zjištěno, že by civilní složky StB vedly na žalobce spis jako na PO, ani tento svědek si nevzpomněl na důvody, proč ve zprávě o vázání nejsou uvedeny konkrétní kontakty, krycí označení, hesla. K dotazu, jak žalobce slíbil spolupráci, svědek opakovaně uváděl, že žalobce kontakty neodmítal. Svědek nevěděl, zda se dělal přepis audio záznamu. Svědek uvedl, že žalobce podával zprávy ústně, písemně žádné, i na základě ústních nebyl nikdo realizován. Svědek stále tvrdil, že žalobce mu spolupráci neodmítl, ačkoliv spisem odmítnutí spolupráce prochází. Svědek nebyl schopen vysvětlit, jak vzniklo krycí jméno žalobce. Výslechem dalších svědků Zdeňka H., bylo zjištěno, že on se spisem žalobce pracoval, sám však přítomen vázání nebyl, nevěděl o pokynu ministra O., své podřízené Š. a S. hodnotil kladně. Svědci Filip M. shodně uvedli, že osoba s krycím jménem G. jim neříká nic, potvrdili však, po konkretizaci dotazů, že se spisem žalobce pracovali, o konkrétní spolupráce žalobce však nebyli schopni říci nic. Svědek M. uvedl, že neví nic o tom, že by pánové Š. a S. měli získat někoho fiktivně, kvůli čarce, nemá takový poznatek. Ze svazku J., K. a L. bylo zjištěno, že jméno žalobce jimi opakovaně prochází, jako osoba, která je předmětem zájmu státně bezpečnostních složek, pokud se týká samotné spolupráce, však z nich nevyplývá nic, z listiny označené jako kopie přírůstku z Ústí nad Labem z roku 1994 vyplývá, že je zde konstatováno, že v roce 1986 měl být získán tajný spolupracovník s krycím jménem G.

Soud neprováděl další důkazy, pokud byl původně navrhován důkaz výslechem svědka R., na tomto důkazu nebylo trváno, s ohledem na obsah jeho omluvy, kde uvádí, že na záležitost žalobce si nevzpomíná.

Podle ust. § 11 obč. zák. má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevu osobní povahy.

Dle § 13 odst. 1 a 2 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Soud zhodnotil všechny provedené důkazy, každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti s ohledem na shora uvedené hmotně právní ustanovení a dospěl

k závěru, že žaloba byla podána po právu, protože přesto, že dochované archivní materiály obsahují vše, co má po formální stránce obsahovat spis, na základě kterého by osoba mohla být oprávněně zapsána do centrálního registru svazků spolupracovníků Státní bezpečnosti, tedy memorandum, návrh na získání ke spolupráci, zprávu o získání ke spolupráci, soud konstatuje, že pokud byli vyslechnuti svědci, kteří měli žalobce vázat, tyto soud nepřesvědčili o tom, že skutečně dodrželi předpoklady, které vyplývají z rozkazu A-oper I. 3, tedy, že žalobce slíbil tajnou konspirativní spolupráci se závazkem podávat utajené informace, nebyli schopni uvést, jak žalobce slíbil spolupráci, a oba argumentovali tím, že spolupráci neodmítal, neodmítání spolupráce, navíc vyžadované zcela oficiální cestou, na základě obsílek, není slibem tajné spolupráce. Navíc z dochovaných materiálů vyplývá, že na osobu žalobce bylo spíše hleděno jako na osobu nepřátelskou tehdejšímu režimu s ohledem na jeho náboženské citění a kontakty do církevních kruhů, proto na něj byl veden i spis, jako na prověřovanou osobu vojenskou kontrarozvědkou v době jeho základní vojenské služby, kdy se měl dopustit i toho přestupku, že neoznámil připravovanou emigraci jiných vojáků. Z materiálu vyplývá také, že žalobce se opakovaně snažil o přijetí Bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, a to jak v době před, tak v době po údajném vázání, jeho přijetí podpořeno nebylo orgány StB, ačkoliv z logiky věci vyplývá, že pokud by žalobce byl jejich tajným spolupracovníkem, měli by zájem, aby žalobce na Bohoslovecké fakultě působil a mohl donášet na osoby tam působící. Pro závěr soudu, že žalobce nebyl oprávněně evidován jako tajný spolupracovník Státní bezpečnosti svědčí i jeho korespondence, která osvědčuje marnou snahu o studium na Bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, resp. marnou snahu o souhlas ke studiu na církevní škole v Římě, v souvislosti s těmito záležitostmi opakovaně neúspěšně korespondoval s různými státními orgány a informoval o svých problémech celou řadu národních i mezinárodních organizací, když svoji bezvýchoďnou situaci a marnou snahu o studium na církevní škole vyřešil emigrací. Z návrhu na ukončení spolupráce, vyplývá, že mělo být realizováno 8 schůzek, z nichž na 6 žalobce doložil oficiální pozvánku. Ze závěrečné zprávy též vyplývá, že žalobce neposkytl žádné informace, na základě kterých by byl někdo realizován, naopak ze samotného záznamu o vázání vyplývá, že žalobce si víceméně dělal z orgánů StB srandu a o své činnosti, resp. kontaktech informoval subjekty, před kterými měl jinak o svých kontaktech pomlčet. Za této situace soud uzavírá, že má za to, že nebylo prokázáno, že by došlo k oprávněné evidenci jako tajného spolupracovníka Státní bezpečnosti, protože nebylo prokázáno, že by žalobce slíbil tajnou spolupráci, že by si zvolil krycí označení a že by se konspirativně stýkal s orgány StB, proto návrhu pod bodem I. bylo zcela vyhověno, protože je přiměřenou formou satisfakce dle § 13 odst. 1 obč. zák.

Soud vyhověl i návrhu, aby žalovaná byla uznána povinnou odstranit ze svých internetových stránek informaci o tom, že byl evidován jako tajný spolupracovník Státní bezpečnosti, kterou žalovaná publikovala dle § 7 zákona 107/2002 Sb., protože povinnost publikovat informace o evidenci se týkala osob, které se podílely na potírání demokratických práv a svobod, tak jak je uvedeno v § 1 zákona 107/2002 Sb. Jak z materiálů, které předložil sám žalobce, tak z materiálů, které předložila žalovaná, však vyplývá, že žalobce byl spíše osobou, jejíž demokratická práva a svobody byla potírána orgány StB a i celou řadu dalších státních orgánů, vč. orgánů školských, které mu přes vážný zájem o studium na církevní škole, toto studium neumožnili. Pokud mu nebylo umožněno studium na českých školách, bránili mu i ve výjezdu do zahraničí za účelem studia v Římě.

S ohledem na vše shora uvedené soud žalobě v plném rozsahu vyhověl, protože oba výroky pod body I. a II. jsou přiměřenou formou satisfakce s ohledem na způsob zásahu do osobnostních práv.

Vzhledem k tomu, že žalobce ve věci plně uspěl, byla mu přiznána náhrada nákladů dle § 142 odst. 1 o.s.ř., a to ve výši 1.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek.

Podle § 148 o.s.ř. byla žalovaná uznána povinnou zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze náklady, které vznikly vyplacením svědeckého pro svědky [redacted] a [redacted], protože náklady byly vynaloženy z jiné rozpočtové kapitoly, než z té, která zastupovala Českou republiku v projednávané věci.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného ve trojím vyhotovení.

V Praze dne 17. října 2006

JUDr. Martin Valehrach, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Jiranaová

